

Азъ бѣгамъ не отъ слободия, и не отъ ди-
ващина, а отъ истинска опасностъ.

„Знамъ те азъ, коварно человѣче, защо ме
спирашъ и какво значи тая ехидна усмивка, думамъ
си азъ, тъй прилична на твоего добряшко, пълно
лице! О знамъ какво ми носатъ твоитѣ богохул-
ственни уста, но нѣма какво да правя: ти ме
видѣ, и послѣ, приятель ми си! О приятелство!
тежъкъ е по нѣкога товарътъ ти!“

Ти ще си обяснишъ безпокойството ми, като
ти кажъ, че колчимъ се срѣщамъ съ Толова, пър-
вата му дума, която ще каже отъ устата му,
е да ми съобщи за нѣкоя печатна псувня про-
тивъ мене.

— „Видѣ ли какво сж те надѣлали?“

Това е вмѣсто добрутро, добъръ день и добъръ
вечеръ! Защото Толовъ не пропуска ни една зло-
желателна критика, ни едно ругателство изказано
срѣщу мене въ списания и вѣстници. Той ги чете,
очевидно съ въсхищение и търси първия случай да
ми обади тие неприятности. Сѣкашъ че е зетъ изъ
героитѣ на „Саллюстовата кихавица!“ При всѣко
наше срѣщане, той има поне една новинка, защото
той чете сичкитѣ списанийца, и най-дрипавитѣ и
най-ничтожнитѣ. Като прѣдполага, че нѣкои отъ
тие послѣднитѣ не четъ, или ми сж неизвѣстни,
той нарочно ги зема въ джеба си и любезно ми ги
прѣдлага, за да ги прочетъ... Азъ такъвъ видъ
приятелско усърдие и деликатностъ не могъ да
разберъ, той просто ми отравя кръвта!

Какво ми трѣбва да знамъ кой идиотинъ що
му е скимнало да пише въ идиотското си вѣст-
ниче! Защото, колкото и безмислена да бѣде една
псувня или хула, тя е такава и ме гнѣви. Азъ не
вѣрвамъ оние, които се овиватъ въ тогата на